

۲۰۱۸/۱۲/۰۷

عبدالرحیم سامع

بستر ولادت و پرورش طالب افغان و مطبوعات جهان!

(بخش اول)

یادداشت نویسنده: این مطلب قبلاً بتاریخ ۲۰۱۳/۰۷/۱۴ تهیه و در همان وقت نشر شده است. حال جهت نشر دوباره، بدون تغییر متن به آدرس «آریانا افغانستان آنلاین» تقدیم است.

با دخول واحد های مسلح «تنظیم های مجاهدین» بعد از «کودتای دوستم» و «رهبران اصلی» او بنفع «مسعود ربانی»، در اپریل ۱۹۹۲م که «حضرت صبغت الله مجددی»، برای دو ماه بر اریکه «قدرت» نشانده شد، جرقه های خونین «آتش» توپخانه و «ماشیندار»، راکت و «هاوان» و غیره در پهلوی «فیر های جشنی «پیروزی» بدتر از «ناکامی»، «مقابله ها بر سر قدرت، بین «اخوان مجاهد»، مراکز و نطفه های جدیدی را برای آغاز «جنگ داخلی» غم انگیز و تبهکار بوجود آورد. درین مدت دو ماه دوره مجددی، شدیدترین «جنگهای رویارویی»، عمدتاً بین قوای «عبدالرشید دوستم» و «گلبدین حکمتیار» صورت گرفت.

درین مدت دو ماه، صبغت الله مجددی، تلاش ورزید، تا از طریق «جذب دوستم»، در «تمدید» دوره «دوماهه» خود، نائل آید. وقتی «احمد شاه مسعود» ازین تلاش، آگاهی یافت، مجددی را بقول «حلقات آگاه» تهدید به «مرگ» نموده، در نتیجه آنچه در «جلسه سران تنظیم ها» در پاکستان، روی آن «فیصله» بعمل آمده بود، جامعه عمل پوشانید. نباید فراموش شود، که قبل از آن، در «آستانه» سقوط رژیم «چپ» در کابل، قرار بود «صبغت الله مجددی» که در آنزمان مقام «رئیس حکومت جلالی وطن؟» در «پیشاور» را بدوش داشت، در «رأس» یک «هیئت» به مسکو سفر نماید. مدت خیلی کوتاه، قبل از آغاز سفر، ازین سفر جلوگیری بعمل آمد، بجای او «برهان الدین ربانی» که در آنوقت، در «مقام وزیر خارجه حکومت جلالی وطن» قرار داشت، به مسکو اعزام گردید.

پس از انتقال قدرت از «مجددی» به «ربانی»، که در مرحله «نخست»، «دوره چهارماهه» در نظر گرفته شده بود، جنگ ها با شدت بیشتر ادامه یافت. برهان الدین ربانی که در فکر از دست دادن «قدرت» و یا «تقسیم قدرت» خلاف خواستش نبود، برای تمدید دوره «چهار ماهه»، با توزیع «بوجی ها و کانتینر های» پول «رشوة» بخصوص به «مولوی محمد یونس خالص» و «پیر گیلانی»، بجای تدویر «لویه جرگه»، بر طبق هدایات «سعودی ها» به

همکاری «عبدالرسول سیاف»، هر دو از «مؤسسين حزب اسلامی» بنیادگرای بر طبق «نمونه»، «اخوان المسلمین مصر»، شورای «حل و عقد» را تدویر نمود.

امنیت تدویر این شورا فقط «بحمایت ملیشه های دوستم»، در مقابله با حملات «حزب اسلامی گلبدین حکمتیار» ممکن بوده است، که «ربانی» با سپردن تعهدات و وعده های «تقسیم قدرت» با «گروپ او»، بعد از تدویر «شورای متذکره»، او را «فریب داد». بروز اختلافات بین «قوماندانان مجاهدین» درین محفل، همچنان یکی از «عواملی» محسوب می گردد، که بعداً در «تشکیل» واحد های جنگی «طالب» از آنها، استفاده بعمل آمده است.

اول جنوری، مصادف است با آغاز سال نو «عیسوی». درین روز اول سال ۱۹۹۴م، «جنرال عبدالرشید دوستم «ازبک»، که در مطبوعات از او با شهرت «جنرال کمونیست» نیز یاد شده است، از «حمایت» حکومت «برهان الدین - مسعود» دست کشید. همین شخص که «به خیانت به رهبران خود» نام و شهرت جهانی کمائی کرده است و حال در جمله «جنگ سالاران» با قدرت محسوب می گردد، در اپریل ۱۹۹۲م، در سقوط «رژیم چپ» و بقدرت رسانیدن، «جمعیت اسلامی برهان الدین ربانی» و سائر متحدان «جهادی» و «تنظیمی» آنها، مستقر در پاکستان و ایران، نقش داشته است.

درین روز بار دوم، به «رئیس جمهور» خود، اینبار به برهان الدین ربانی «خیانت» کرد و جبهه مشترک علیه «ربانی - مسعود» را با «گلبدین حکمتیار»، «امیر حزب اسلامی»، «بنیادگرای افراطی»، عضو «اخوان المسلمین بین المللی»، که در گذشته در دشمنی «آیدیالوژیکی»، عقیدوی و هم در جبهات جنگ نیز، علیه همدیگر قرارداد داشته اند، تشکیل نمود.

درست به تاریخ اول جنوری ۱۹۹۴م، «ائتلاف» بین گروپ ها و «احزاب» مختلف، در صف مقدم، «حزب اسلامی افغانستان»، «جنبش ملی اسلامی» تحت رهبری «جنرال دوستم» و «حزب وحدت...» تحت رهبری «عبدالعلی مزاری» صورت گرفته، این «ائتلاف» را «گلبدین حکمتیار» که از حمایت همه جانبه پاکستان برخوردار بوده است، رهبری می نموده است. همین ائتلاف به مقابله مسلحانه علیه حکومت «ربانی- مسعود» آغاز نموده است. درین روز قریب ۲۰ ماه از «سقوط رژیم چپ» و «جنگ داخلی» تنظیم های «جهادی» بر سر قدرت سپری گردیده بود.

مرور کوتاه بر قسمتی از صفحات مطبوعات خارجی دست داشته، نشان می دهد که خلا ها و کمبودی ها در تسلسل معلومات، از داخل افغانستان موجود بوده، بناء در تهیه «کرونولوژی» مکمل، نویسنده عجالاً معذرت عرض می کند. اما عاری از دلچسپی نخواهد بود، هر گاه نمونه هایی از «وقایع» نشر شده، تذکر داده شود، تا حد اقل تصویر بدست آید، که کشور و مردم ما، چه تلفات انسانی، صدمات و خسارات مادی و معنوی، بی حساب و تلافی نا پذیر درین مسابقات «مسلحانه»، بین «برادران اخوانی و جهادی» و «جنگ سالاران» بر سر قدرت متحمل شده اند و تا بحال هم متحمل می گردند.

تازه ترین مطلب نشر شده در آنزمان، که در باره وضعیت جدید در جبهه جنگ بعد از اول جنوری ۱۹۹۴م خبر می دهد، خبر نسبتاً مختصر روزنامه «زوید دویچه ساینونگ»، چاپ آلمان، مؤرخ ۳ جنوری است، که از «اسلام

آباد» پاکستان بدست نشر سپرده شده است. این گزارش با کلمات ذیل آغاز یافته است: «صد ها کشته در افغانستان»،
«حمله بر قصر ریاست جمهوری» در سطر سوم: «جنگ بر سر قدرت بین گروپ های مجاهدین»

در متن خبر می خوانیم: «در جنگ های پایتخت، کابل بر اساس اظهارات موافق حلقات افغانی در پاکستان، ممکن چندین صد انسان کشته و زخمی شده باشند. درگیری مسلحانه بین قوای «ائتلاف» گروپ های مختلف مجاهدین و قوای «رئیس جمهور برهان الدین ربانی»، بر اساس اظهارات روز یکشنبه سخنگوی «حزب اسلامی» تحت رهبری «صدر اعظم»، گلبدین حکمتیار، در ساحة «قصر ریاست جمهوری»، «وزارت دفاع»، متمرکز بوده است. آغاز «تهاجم» از جانب اعضای مکمل این «ائتلاف» را در روز «شنبه»، دوم جنوری یاد نموده، مدعی شده است، که مواضع مهم را «تسخیر» نموده اند.»

بر حسب اظهارات سخنگوی «حزب اسلامی» این حمله نخست از جانب «جنرال ازبک عبدالرشید دوستم» روز قبل آغاز یافته است، که با «ربانی و نزدیکترین متحد او، وزیر دفاع قبلی، احمدشاه مسعود»، منازعه و مشاجره داشته است. حمله «قوای دوستم» بر اساس اخبار منتشره، در روز اول جنوری ۱۹۹۴م صورت گرفته است. درین حمله، گفته می شود که متعاقباً «فرکسیون حزب اسلامی حکمتیار» و گروپ طرفدار ایران، یعنی «حزب وحدت» با آنها پیوسته اند. در آغاز گفته شده بود که گویا گروپ «اتحاد اسلامی» عبدالرسول سیاف، «طرفدر سعودی» نیز با آنها متحد بوده است، اما بعداً این «خبر» رد گردیده، سخنگوی قوای «جمعیت اسلامی ربانی»، گفته است که «سیاف از ربانی حمایت نموده است.»

آنچه جلب توجه می نماید اینست، طوریکه گزارش یافته است، یک هفته قبل بین «حکمتیار» و «ربانی» «اوربند» یا «آتش بس» عقد گردیده بود، که مراعات ننموده بودند. روز بعد، یعنی ۴ جنوری ۱۹۹۴م از «توسعه جنگ بر سر قدرت در افغانستان» سخن در میان بوده است. حکومتی ها از «عقب زدن» مخالفین در کابل و هم چنان از موفقیت های آنها، در شمال افغانستان، علیه قوای «جنرال ازبک عبدالرشید دوستم» تذکر داده، مدعی شده اند که «۲۰۰ نفر از «عساکر» دوستم را، که تا چندی قبل متحد «ربانی» شمرده می شد، از بین برده اند. در متن مفصلتر گزارش همین روز می خوانیم:

«در پایتخت افغانستان کابل، در شب سال نو، بین گروپ های رقیب آتش جنگ شعله ور گردیده، بدون تقلیل ادامه یافت. در جایی از گزارش می خوانیم: «از زمان سقوط رژیم کمونیستی رئیس جمهور نجیب الله ۲۰ ماه قبل، گروپ های مختلف «ایتنی» و «مذهبی» چندین بار، علیه همدیگر به سلاح دست برده اند، که در نتیجه ۱۰۰۰۰ انسان، اکثراً «ملکی» کشته شده اند. مخالف عمده حکمتیار یکسال طولانی جنرال دوستم بوده است، که ساحات وسیعی را در شمال افغانستان، تحت کنترل خود داشته است. بعلت در هم آمیختگی نزدیک قبلی او با حکومت کمونیستی، به دوستم هیچ مقامی در حکومت جدید داده نشد، حکمتیار بنیاد گرای هم به نسبت مشاجرات و منازعات با ربانی، مقام خود را اشغال نتوانست. پیوستن دوستم با مجاهدین، برختم کمونیست ها مهر گذاشت. دوستم ازبک رئیس جمهور (هدف: برهان الدین ربانی) را حال ملامت می داند، که کشور را بنفع قوم تاجک خود اداره می کند. ربانی درین اواخر «جهاد مقدس» را علیه «شورشی کمونیست» اعلان نموده است...» به ادامه، این روزنامه در همین شماره ۴ جنوری ۱۹۹۴م، «هیچ امیدی رابرای افغانستان نمی بیند.»

در آغاز مطلب تحت عنوان فوق می خوانیم: «از رقبای بیگانه، افغان ها هیچگاه نیازی به واهمه داشتن نداشته اند. تا بحال هیچ کسی موفق نگردیده است، که این کشور آسیای میانه را مطیع خود سازد. در قرن ۱۹ قدرت جهانی برتانیة کبیر با مقاومت افغان ها شکست خورد، در قرن بیست قدرت بزرگ شوروی.» (توجه: «از سال ۱۹۷۹م تا ۱۹۸۹م، جمعاً ۵۰۰۰۰۰ عسکر شوروی در جنگ افغانستان سهم داشته اند. این قوا بر اساس بعضی منابع ۱۳۰۰۰ کشته و ۵۰۰۰۰ زخمی، داشته است.» (۱۲/۱۳). «نومبر» ۱۹۹۴م، «زوید دویچه سایتونگ». همین روزنامه به تاریخ ۱۷ فیروی ۱۹۹۴م، در یک گزارش دیگر از «مسکو»، احصائیه های متذکره سابقه را به چنین متن تصحیح می نماید: «در جنگ افغانستان ۱۴۴۵۴ عسکر شوروی زندگی خود را از دست داده اند. این احصائیه را وزیر دفاع روسیه، «پاول گچف» (Pawel Gatschow) در پنجمن سالگرد برگشت قوای شوروی در «کریملن، مسکو»، یاد کرده است. در ۹ سال و ۵۱ روز بتعداد ۵۴۵۰۰۰ عسکر شوروی در خاک افغانستان قدم گذاشته اند.» در جمله مهمانان معتبر محفل، میخائیل گرباچف رئیس سابق شوروی، که عودت قوا را امر کرده بود، نیز حضور داشته است.)

همین خبر دهنده به ادامه در باره اوضاع آنوقت می نویسد: «حال اگر باز هم افغانستان را زوال و انقراض تهدید می کند، پس این امر تنها محصول هنر و کار خود افغانهاست، زیرا بهمان پیمانہ سرسختانه همچنان علیه همدیگر می جنگند.» در ادامه همچنان یاد آور می شود: «اینکه جنون افغانی قادر به ظرفیت صعود یابنده می باشد، فقط روز های تغییر به سال نو نشان می دهد، که ۳۰۰ کشته در یک آخر هفته» شامل خبر می گردد.

در نشریه ۴ جنوری ۱۹۹۴م در همین شماره روزنامه «زوید دویچه سایتونگ» خبر داده می شود: «جنگ ها در کابل توسعه یافته است. ... در شفاخانه های کابل در سه روز گذشته بیش از ۶۰۰ زخمی معالجه شده اند. چندین ده نفر از افراد ملکی بقتل رسیده اند. از زمان سقوط حکومت کمونیستی رئیس جمهور نجیب الله، ۱۰۰۰۰ نفر اکثریت ملکی کشته شده اند.» (در مدت ۲۰ ماه گذشته: بطور اوسط ۵۰۰ نفر در یک ماه)

«فرانکفورتر روند شاو» در شماره «مؤرخ» ۵ جنوری ۱۹۹۴م نوشت: «سازمان ملل متحد از فرار کتلوی از افغانستان بیم دارد.» در سطر دومی عنوان می خوانیم: «۵۴ کشته و اضافه از هزار زخمی در جنگ های پایتخت، کابل.» به ادامه می نویسد، که بعد «از خاموشی کوتاه، تبادلۀ آتش بین قوای رئیس جمهور ربانی و جنرال ازبک عبدالرشید دوستم و متحد او حکمتیار دوباره شعله ور گردید.» حملات بروز جمعه آغاز یافته است. «اوربند» اولی بوساطت «تهران» صورت پذیرفته بود. در همین زمان سخنگوی «حزب اسلامی» مدعی بوده است، که قوای جنگی ضد «ربانی» «۷۵ فیصد» نقاط «ستراتژیک» مهم شهر پایتخت را تحت کنترل خود ها درآورده اند.

در همین شماره می خوانیم: «جنرال دوستم یک افسر نخبه رهبری کمونیستی تحت رهبری رئیس جمهور نجیب الله بوده است، که غیر مترقبه با «ملیثه های مجاهدین» مخالف، پیوست و سال قبل، باعث سقوط، رئیس جمهور «وفادار» به مسکو گردید. در همین منبع بطور مشخص تذکار یافته است که بار دیگر، «در اخیر هفته بطور غافلگیرانه با بنیادگرای مجاهدین، صدر اعظم نام نهاد حکمتیار متحد گردید.» خبر نگار می نویسد که با «این هجوم هر دو جنگ سالار می خواسته اند، رئیس جمهور ضعیف شده را سقوط دهند، که از جانب دشمن دیرینه حکمتیار، احمد شاه مسعود وزیر دفاع وقت حمایت می گردد.»

بتاریخ ۷ جنوری ۱۹۹۴م، «زویید دویچه سایتونگ»، وضعیت جنگ را چنین ارزیابی نموده است: «در جنگ کابل علایم عطف دیده نمی شود.»

«زویید دویچه سایتونگ»، بتاریخ ۱۰ جنوری ۱۹۹۴م، خبر می دهد که: «فرار کتلوی از کابل متوقف ساخته شد.» در عین زمان تعداد «افغان های مهاجر را در پاکستان ۲ میلیون» تخمین نموده است. از تعداد کشته شدگان در جنگهای چند روز اخیر، صدها نفر و از تعداد زخمی ها هم، بالغ بر ۳۰۰۰ نفر، بر اساس منابع «صلیب احمر» بین المللی، یاد آور شده است.

قابل تذکر است که جنگ بعد از سال نو، عیسوی ۱۹۹۴م خیلی خسته کن و تباہ کننده بوده است. این «برادران اسلامی»، بنابر روابط «خاص»، در وقفه ها، به عهد و قسم «آتش بس» اعلان می نمودند، تا به انجام وظایف «اکمالاتی» فرصت بیابند، آگاهان می گویند، که در جهان «اسلام» کمتر چنین جوانب درگیر جنگ شناخته شده اند، که به اندازه «رهبران تنظیمی بنیادگرای» در تعهدت «روی کتاب مقدس، یعنی قرآن مجید» دست گذاشته باشند و بعد مراعات ننموده باشند. این جوانب درگیر افغان بعد از هر «اوربند»، نا گهان باز به، سلاح دست می برده اند. این طرز العمل را از نحوه فورمولبندی های اخبار می توان درک نمود: مثلاً روزنامه «زویید دویچه سایتونگ» در شماره ۱۱ جنوری ۱۹۹۴م، می نویسد: «جنگ دوباره در کابل در گرفت.» ازین خبر می توان نتیجه گرفت که حتماً وقفه زمانی بدون جنگ هم باید وجود داشته بوده باشد.

همین روزنامه آلمانی، بتاریخ ۱۴ جنوری ۱۹۹۴م خبر می دهد: «پاکستان سرحد غربی آنرا مسدود می سازد.» در خبر ادامه داده می نویسد: «در کابل جنگ بین مجاهدین ادامه دارد. از اول جنوری تا اکنون بعد از آغاز برخورد ها در کابل، بتعداد ۱۸۰۰۰ مهاجر به پاکستان مواصلت نموده اند. هزاران مهاجر در تورخم متوقف ساخته شده اند. در همین گزارش تذکار یافته است، که هم چنان بتاریخ ۳ جنوری، شش قطار حامل مواد خوراکی و کمکی، به جلال آباد فرستاده شده است، تا به ۴۰۰۰۰ فراری تازه از کابل کمک شود...»

همین «زویید دویچه سایتونگ» که در مقایسه با روزنامه های دیگر آلمانی، بیشترین اخبار و گزارشات را بدست نشر سپرده است، در شماره اختصاصی مؤرخ ۱۵/۱۶. جنوری، یعنی اخیر هفته، مختص، بروز های «شنبه» و «یکشنبه»، می نویسد: «حکمتیار براستعفای ربانی پافشاری دارد.» اینبار خبر داده می شود که گویا تقاضای «پاکستان برای آتش بس بین ملیشه های مجاهدین درگیر» در پایتخت افغانستان کابل، نا دیده گرفته شده، روز جمعه باز هم به جنگ ادامه داده اند. «صدر اعظم حکمتیار و مهمترین متحد او، جنرال ازبک دوستم، استعفای رئیس جمهور ربانی را بحیث پیش شرط برای قبول «آتش بس» و پذیرش وساطت یاد نموده اند. رهبر مجاهدین، محمد نبی محمدی از طریق رادیو کابل «به حمایت از جهاد مقدس اعلان شده ربانی، بین کفر و اسلام، دعوت نمود.»

ادامه دارد

بستر ولادت و پرورش طالب افغان (بخش اول)

Saameh_a_h_bestar_welaadat_taaleb_afghan_۱.pdf